

Arrest

nr. 231 079 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 13 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 september 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep vernietigd door Raad (RvV 26 april 2019, nr. 220 390).

1.3. Op 27 september 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 27 september 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 13/10/2015
Overdracht CGVS: 08/04/2016*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 2 augustus 2017 van 09.06 uur tot 13.11 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Van De Sijpe, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en Hazara van etnische origine. U woonde in het dorp Bagh Zaghan, district Hesa-e-Awal-e-Behsud, provincie Wardak. U bent ongeletterd en werkte als landbouwer en herder.

Uw vader zou als informant samen gewerkt hebben met de taliban. Om deze reden zou hij gedood zijn toen u jong was. Uw broer N. A. J. (...) verblijft sinds juni 2006 in België. Hij verliet Afghanistan omdat hij slecht behandeld werd door de dorpeelingen omwille van de banden die uw vader had met de taliban. In 1391 (i.e. 2012-2013) vond u het dode lichaam van uw zus Z. langs het water, nadat u terug kwam van de stad met uw moeder. Een paar maanden later overleed uw moeder een natuurlijke dood. U stelt dat u sinds dan geen familie meer had in uw regio.

In saur 1392 (i. e. mei 2013) werd u door de dorpsouderen gedwongen om zich aan te sluiten bij de arbaki. De arbaki zouden de weg beveiligen in Jalrez en andere plekken waar veel Hazara aanwezig zijn. De kuchi, die eigenlijk taliban zouden zijn, zouden de Hazara viseren in de regio. Om die reden besloten de dorpsouderen dat er van elke familie uit uw regio één persoon bij de arbaki moest gaan om hun volk te verdedigen.

U werd meegenomen naar Dahane Abdella en in Seykha werd de kopie van uw taskara genomen. Diezelfde dag nog werd u naar Ismaelkhel gestuurd in Jalrez. U werd meegenomen naar een checkpoint waar u de kok moest helpen. Daarnaast moest u sigaretten gaan halen voor de mensen die aan het checkpoint werkten.

Op de zevende dag dat u bij de arbaki werkte, werd u door de commandant naar de winkel gestuurd. Het was 19.30 uur toen u werd tegen gehouden door gewapende mannen op een brug. Ze spraken u eerst aan in het Pashtu, daarna in het Dari en vroegen u wie u was en wat u daar deed. U vertelde dat u landbouwer was. Ze vroegen u naar uw taskara. U had zowel uw taskara als een kopie van uw taskara bij. De kopie hielden ze in en u mocht vertrekken. Ze zeiden dat ze u op basis van die taskara zouden kunnen vinden indien u iets slechts deed. Hierna reed u tien minuten verder tot u een ander checkpoint van de politie bereikte. Dit zouden echter geen arbaki geweest zijn. U vertelde hen wat er gebeurd was en twintig minuten later brak een gevecht uit tussen de politieagenten en de mannen aan de brug. De politiemannen raadden u aan uw regio te verlaten om te ontkomen aan de mannen die u verraden had. U bleef gedurende één nacht op deze plaats, en vertrok de volgende ochtend.

U reisde naar Kabul en ging verder via Nimroz naar Iran. U verbleef er twee jaar in Aminabad waar u werkte als steenlegger. U vertrok naar Europa om uw broer te vinden en omdat u geen geldige verblijfsdocumenten had, vreesde u gedeporteerd te worden naar Afghanistan of naar Syrië gestuurd te worden.

U verliet Iran in juli 2015 en reisde dan via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, en Duitsland om dan uiteindelijk op 8 oktober 2015 aan te komen in België. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 13 oktober 2015.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw eigen taskara, en de taskara's van uw vader en grootvader.

Op 28 september 2017 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er toen geen geloof gehecht werd aan uw verklaringen omtrent uw herkomst, uw profiel als landbouwer en de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 27 oktober 2017. In een arrest van 26 april 2019 werd de beslissing van het CGVS vernietigd door de RvV. Er werd namelijk geoordeeld dat er te weinig elementen voorhanden waren in uw dossier om uw profiel als landbouwer in vraag te stellen, evenals om uw verklaringen over uw herkomst onaannemelijk te verklaren. Op basis van bovenstaande argumentatie ging het CGVS over tot een herevaluatie van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om te beginnen is uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Zo verklaarde u na aankomst in België, met name op 13 oktober 2015, dat u geboren was op 31 oktober 1998, en dus zeventien jaar was. Na een leeftijdtest bleek evenwel dat u minstens 21, 3 jaar oud was. Het grote verschil tussen beide leeftijden wijst erop dat u probeerde de Belgische asielinstanties te misleiden, waardoor uw algemene geloofwaardigheid in grote mate aangetast wordt. De taskara die u voorlegt, kan niet als afdoende gezien worden om uw verklaringen over uw leeftijd te ondersteunen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt namelijk dat zowat alle documenten in Afghanistan op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier, blauwe map, document 8). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Om deze reden kan een dergelijk document dan ook niet opwegen tegen de vaststellingen die bij uw leeftijdsonderzoek gemaakt werden.

Daarnaast verklaart u geen familie meer te hebben in Afghanistan. Uw vader zou overleden zijn toen u jong was, omwille van zijn banden met de taliban (CGVS, p.9). U kan echter amper tot geen informatie geven over zijn activiteiten bij de taliban, die aan de oorzaak van zijn dood zou gelegen hebben (CGVS, p. 9). Ook over wanneer hij juist overleden is, en de exacte omstandigheden van zijn dood, blijven uw verklaringen in gebreke (CGVS, p. 9). Uw broer, A. J., zou volgens uw verklaringen zelfs het land verlaten hebben omwille van de problematiek met uw vader, maar ook hierover kan u slechts vage verklaringen afleggen (CGVS, p. 9). Ook de verklaringen die uw broer hierover aflegde bij zijn verzoek om internationale bescherming konden niet overtuigen. Bij zijn beslissing in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat ook uw broer bijzonder weinig bleek te weten over de werkzaamheden van uw vader bij de taliban, die aan de basis zouden hebben gelegen van de dood van uw vader en ook het vertrek van uw broer uit Afghanistan, en dat ook hij amper informatie kon geven over de omstandigheden van de dood van uw vader (zie administratief dossier, blauwe map, document 7). Dat u hier niet meer informatie over kan geven is dan ook bijzonder merkwaardig te noemen. Gezien de impact die dit had op uw gezinsleven, en dit zelfs leidde tot het vertrek van uw broer, kan verwacht worden dat u zich hierover zou geïnformeerd hebben bij uw moeder of broer zelf. Zeker gezien u ook hier in België nog contact heeft met uw broer, kan aangenomen worden dat u dergelijke gesprekken met hem zou aangaan, zeker in het licht van het feit dat u zich hier momenteel zelf in een procedure tot verzoek om internationale bescherming bevindt. Omwille van bovenstaande redenen wordt dan ook sterk afbreuk gedaan aan uw verklaringen over de dood van uw vader.

Na de dood van uw vader zou uw moeder hertrouwd zijn met uw oom langs vaderszijde. Deze oom zou plots verdwenen zijn. Ook zijn verdwijning zou volgens u gelieerd zijn aan de activiteiten die uw vader had bij de taliban (CGVS, p. 11). Nochtans kan u ook over deze gebeurtenis amper informatie geven, zoals over wanneer dit juist gebeurd zou zijn (CGVS, p. 11). Indien de mannen in uw familie, zoals uw oom, broer en waarschijnlijk dan ook u, echter gevaar zouden lopen in Afghanistan door het verleden van uw vader, kan verwacht worden dat u toch meer informatie zou kunnen geven over deze gebeurtenissen. Ook hier moet gewezen worden op het feit dat in dit opzicht verwacht kan worden dat u zich hierover geïnformeerd zou hebben bij uw moeder, of broer die zich ondertussen samen met u in België bevindt. Opnieuw wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Hierna zou ook uw zus Z. overleden zijn (CGVS, p. 10). Haar dood zou dan weer geleid hebben tot het overlijden van uw moeder, die omwille van deze gebeurtenis van verdriet gestorven zou zijn (CGVS, p. 11). Wederom kan u echter amper informatie geven over de omstandigheden van de dood van uw zus Z., hoewel u nochtans degene blijkt te zijn die haar gevonden heeft (CGVS, p. 10). Bij het CGVS geeft u aan geen idee te hebben over de manier waarop zij om het leven gekomen zou zijn (CGVS, p. 10). Dit verschilt echter van de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u stelde dat u vermoedt dat zij doodgeslagen werd (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook over wie er achter haar dood zou zitten, blijkt u geen flauw benul te hebben (CGVS, p. 10). U verklaarde wel naar de oudere van het dorp gegaan te zijn om meer informatie te vragen, omdat dit de enige was bij wie u hierover terecht kon (CGVS, p. 10). Wanneer u hem meer informatie vroeg, zou deze u geslagen hebben (CGVS, p. 10). U kan echter op geen enkele manier uitklaren om welke reden dit zijn eerste en enige reactie bij een dergelijke situatie zou zijn (CGVS, p. 10). Zeker gezien u zelf verklaart dat dit de enige autoriteit was bij wie u hierover ten rade kon gaan, is zijn reactie allerm minst aannemelijk te noemen. Bovendien verklaart u dit zelf later ook anders, en zegt u plots dat het niet de oudere was, maar zijn zoon die u sloeg toen u dit vroeg (CGVS, p. 10). Over uw moeder verklaart u dat ze u opdroeg haar niet meer te vragen naar wat er gebeurd was (CGVS, p. 10). Hieruit kan afgeleid worden dat uw moeder wel meer informatie gehad zou hebben over de dood van uw zus (CGVS, p. 10). Indien zij wel dergelijke informatie zou gehad hebben, is het nog merkwaardiger dat u hier niets over zou weten, en kan u allerm minst uitklaren om welke reden niemand u hier meer over zou willen vertellen hebben. Ook omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

Wat er ook van zij, het loutere feit dat u een alleenstaande man zou zijn kan, hoezeer dit ook te betreuren valt, niet als afdoende gezien worden om in uw hoofd te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Daarnaast zijn de vervolgingsfeiten die u inroept niet geloofwaardig.

U verklaart gedwongen te zijn zich bij de arbaki aan te sluiten en gevlucht te zijn omwille van een incident dat u in die periode meemaakte. Hierover moet ten eerste aangehaald worden dat u dit motief niet onmiddellijk aanhaalde. Bij uw registratie bij de DVZ werd u eerst geïnterviewd door de Dienst Minteh. Hier verklaart u wanneer u gevraagd wordt naar uw motief voor uw immigratie naar België dat uw beide ouders waren overleden, u geen familie meer had die u kon vertrouwen en dat dit de aanleiding was voor uw vertrek uit Afghanistan (Fiche Minteh, motief voor de immigratie). Dat u hier met geen woord rept over het feit dat u zich gedwongen moest aansluiten bij de arbaki en omwille van een probleem dat u daar ondervond het land verliet, doet vermoeden dat uw verklaringen hierover louter post facto gefabriceerd zijn met als opzet meer kans te maken op de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze motieven, worden op deze manier reeds ernstig ondergraven. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS vervalt u nog in uw eerdere verklaringen, gezien u ook daar laat vallen dat u eigenlijk na de dood van uw familieleden het land verliet (CGVS, p. 4). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent reeds ernstig aangetast.

Daarenboven zijn ook verschillende problematische elementen te vinden in uw verklaringen over uw periode bij de arbaki op zich. Zo stelt u dat u door de ouderen naar de arbaki gestuurd werd om uw volk, de Hazara, te verdedigen tegen de Kuchi (CGVS, p. 13). Gevraagd naar meer uitleg over het conflict met de Kuchi, komt u niet verder dan het vermoeden dat zij gewoon bezittingen willen nemen van de mensen en dat zij eigenlijk gewoon taliban zouden zijn (CGVS, p. 22, 13). Indien u echter ingezet wordt om uw volk tegen hen te verdedigen, kan verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over deze mensen en de reden van het conflict dat tussen uw etnie en de Kuchi bestaat in uw regio. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Rekening houdend met het feit dat uw familie er in uw dorp van beschuldigd werd samen gewerkt te hebben met de taliban (zie boven), is het bovendien hoogst opmerkelijk dat u juist opgedragen en vertrouwd zou worden om tegen diezelfde groepering (gezien u verklaart dat de kuchi gewoon taliban zou zijn, zie boven) te gaan vechten. Hiermee geconfronteerd stelt u aanvankelijk dat elk gezin één persoon moest sturen, daarna stelt u dat u niet weet om welke reden u naar de arbaki gestuurd zou worden (CGVS, p. 15). Hierna herneemt u dit nogmaals en stelt u dat u denkt dat u gestuurd werd om gedood te worden in een gevecht tegen de taliban (CGVS, p. 15). Deze tegenstrijdigheden en incoherenties tasten de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw gedwongen aansluiting bij de arbaki nog verder aan. Bovendien is het niet aannemelijk dat, indien men wilde dat u omkwam in een gevecht tegen de taliban, men u niet ingezet zou hebben bij de gevechten maar in de keuken (CGVS, p. 12, 15). Opnieuw wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Nog legt u tegenstrijdige verklaringen af over de periode die u doorbracht bij de arbaki. Bij de DVZ verklaarde u ongeveer twee weken op het checkpoint gewerkt te hebben (Vragenlijst CGVS, vraag 5). U geeft alleszins aan dat het na twee weken bij de arbaki was dat u tegengehouden werd door de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS praat u echter over een periode van één week bij de arbaki, en dat het incident op de zevende dag gebeurde (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met uw uitspraken bij de DVZ hierover, ontkent u dit ooit anders gezegd te hebben (CGVS, p. 16). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan echter bezwaarlijk als afdoende verklaring gezien worden voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Bovendien valt ook op dat u bij de DVZ twee keer herhaalde dat u daar twee weken zou geweest zijn, wat uitsluit dat het louter om een verstrooidheid of verspreking zou gaan. Op deze manier doet u nogmaals doet u afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook inhoudelijk kan u amper vertellen over uw tijd bij de arbaki. Zo kent u behalve de naam van de commandant, geen enkele van de namen van uw collega's (CGVS, p. 15-16). Zelfs de naam van de kok, nochtans uw directe leidinggevende in de keuken, kent u niet (CGVS, p. 15). Over uw taken kan u enkel heel vaag zeggen dat u hielp in de keuken en sigaretten kocht voor de commandant en de anderen (CGVS, p. 15-16). Ook wanneer u gevraagd werd wat er precies gedaan werd aan het checkpoint waar u werd aangesteld, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). U kan enkel zeggen dat u denkt dat ze er zijn om de weg te beveiligen (CGVS, p. 16). Een dergelijk algemeen antwoord kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat u daar effectief gewerkt en verbleven zou hebben. Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondergraven.

Meer nog, ook over het incident dat u meemaakte in de periode dat u aangesteld was bij de arbaki, en dat de aanleiding gevormd zou hebben voor uw vlucht, kan u slechts heel beperkt vertellen. U kan niet zeggen waar het gevecht tussen de politie van het tweede checkpoint waar u naartoe ging en de gewapende mannen zich heeft juist heeft voorgedaan, weet niet of er toen mensen gewond of gearresteerd werden en heeft geen idee hoeveel personen na het gevecht terug keerden naar het checkpoint waar u toen verbleef (CGVS, p. 18). Dat u zo weinig informatie kan geven over de gebeurtenis die aan de oorzaak ligt van uw vertrek uit uw land van herkomst, doet wederom de geloofwaardigheid van uw verklaringen geen eer aan.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of

<https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke

omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Er werd reeds aangegeven om welke reden uw taskara niet afdoende is om uw verklaringen over uw leeftijd te ondersteunen. Daarnaast kunnen uw vaders taskara en die van uw grootvader, hoogstens steun bieden voor uw verklaringen over uw herkomst, uw familieleden en over hun herkomst. Deze elementen worden in deze beslissing niet ter discussie gesteld.

De vaststelling dat uw broer uiteindelijk wel een internationale beschermingsstatus werd toegekend in België, doet tot slot niets af aan de vaststelling dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen over uw vluchtmotieven. Elk dossier dient immers op zijn eigen merites beoordeeld te worden. Hierdoor kan het loutere feit dat uw broer, om redenen eigen aan zijn eigen verzoek, wel een status werd toegekend, niet voldoen om in uw hoofde tot dezelfde beslissing over te gaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing en voert een schending aan van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing verschaft geen inzicht in de motieven en heeft geen toetsing doorgevoerd aan de criteria van de subsidiaire bescherming. Hij is van mening dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd. Hij heeft alles verteld wat hij wist en kan niet meer vertellen. De gevonden tegenstrijdigheden werden pas gevonden na een minutieus vergelijken van zijn verklaringen en deze tegenstrijdigheden zijn niet zwaarwichtig genoeg om daaruit af te leiden dat het asielrelaas niet aannemelijk is. De gevonden incoherenties, *quod non*, raken niet de kern van zijn relaas en verhinderen niet om geloof te hechten aan dit relaas. Onder een verwijzing naar artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) wijst hij erop dat hij niet werd gewezen op de tegenstrijdigheden tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd ondervraagd over zaken die reeds dateren van meerdere jaren terug en al te gemakkelijk stelt de bestreden beslissing dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn dat zij in het geheugen gegrift zouden moeten zijn, terwijl dit argument niet wetenschappelijk onderbouwd is. Verzoeker heeft Afghanistan in de lente van 2013 verlaten en op 13 oktober 2015 heeft hij zijn verzoek om internationale bescherming ingediend in België, na een reis van bijna twee jaar.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en stelt daarbij dat het verzwijgen van een deel van het relaas op zich niet volstaat om een verzoek te weigeren. Hij vraagt om rekening te houden met zijn profiel, dat niet kan worden ontkend een risico in te houden en verwijst naar de beleidsnota van de commissaris-generaal op cgvs.be. Hij vraagt tevens om minstens het "*voordeel van de twijfel*" toe te kennen, omdat hij coherente verklaringen aflegt die niet in strijd zijn met gekende feiten.

Verzoeker vraagt verder de subsidiaire beschermingsstatus, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt vooreerst dat de gehele provincie Wardak als zeer gevaarlijk moet worden beschouwd en verwijst naar een Ambtsbericht over de veiligheidssituatie in Afghanistan van mei 2018 en over Afghanistan algemeen van maart 2019.

Hij benadrukt zijn etnische origine als Hazara, waardoor hij de facto het voorwerp uitmaakt van gericht geweld van AGE's. Hij beschrijft de problematische situatie van de Hazara's in Afghanistan aan de hand van het algemeen ambtsbericht van maart 2019: *"Hazara vormen de derde etnische groep in Afghanistan na de Pashtun en de Tadzjieken. Hazara voelen zich als etnische en religieuze minderheid gediscrimineerd door andere bevolkingsgroepen. Ook zouden Hazara door andere Afghanen vaak worden beschouwd als handlangers van het overwegend sjiiitische Iran. Hoewel de Hazara naar verluidt aanzienlijke economische en politieke vooruitgang boekten sinds de val van de Taliban in 2001, werd deze gemeenschap slachtoffer van een toename aan intimidatie, ontvoeringen⁴¹³ en moorden door de Taliban, ISKP en andere AGE's.⁴¹⁴ Bij een zelfmoordaanval op 17 augustus 2018 bij een onderwijsinstelling in een wijk van Kaboel waar vooral sjiiitische Hazara leven, kwamen tenminste 34 jongeren om en raakten er 57 gewond. Die jongeren, jongens en meisjes, volgden lessen ter voorbereiding op de toelating aan een universiteit.⁴¹⁵ Op 25 augustus 2017 viel ISKP een sjiiitische moskee in Kaboel aan waarbij tenminste 28 mensen omkwamen en tientallen anderen gewond raakten. Op 20 oktober 2017 vonden soortgelijke aanvallen plaats op twee andere sjiiitische moskeeën - één in westelijk Kaboel en de andere in de provincie Ghor - waarbij meer dan zestig mensen omkwamen en tientallen gewond raakten.⁴¹⁶ In december 2017 vonden tenminste 41 personen, onder wie kinderen, de dood bij een zelfmoordaanslag in Kaboel op een sjiiitische culturele organisatie.*

De ISKP claimde verantwoordelijk te zijn voor achttien en de Taliban voor twintig aanslagen in 2017 op gebedsplaatsen, religieuze leiders en/of gelovigen. ⁴¹³ Vertrouwelijke bron, 25 september 2018. In 2014 en 2015 vonden op de belangrijkste weg door de provincie Zabul een aantal ontvoeringen plaats van Hazara die met de bus reisden. ISKP claimde die ontvoeringen. Het betrof drie of vier ontvoeringen in een periode van zes tot acht maanden. In die periode werden ook andere mensen, niet-Hazara, staande gehouden gedurende hun reis en ontvoerd. In één geval, aldus een goed ingevoerde bron, werd vastgesteld dat de ontvoering van doen had met een privégeschil over de reparatie van een auto.

Gedurende de eerste helft van november 2018 verslechterde de veiligheidssituatie in de westelijke delen van de provincie Ghazni, waar overwegend Hazara wonen. Aanvallen op grote schaal door de Taliban leidden tot zware gevechten en tot een omvangrijke stroom ontheemden. Gevechten tussen de Taliban en proregeringsmilities in het Khas Uruzgan district van de provincie Uruzgan leidden ook tot ontheemding van Hazara-families in november 2018.⁴¹⁸ Honderden demonstranten trokken in de nacht van 11 op 12 november 2018 vanuit de westelijke delen van Kaboel naar het stadscentrum, dichtbij het presidentieel paleis. Betrokkenen beschuldigden de regering onvoldoende de veiligheid te garanderen in de provincies Uruzgan en Ghazni en meer in het bijzonder het Khas Uruzgan district van de provincie Uruzgan en in de Malistan- en Jaghori-districten van de provincie Ghazni; districten waar vooral Hazara wonen.⁴¹⁹ Na de arrestatie op 25 november 2018 van Abdul Ghani Alipur, leider van een Hazara militie, braken in Kaboel rellen uit waarbij politiecontroleposten werden aangevallen. Er zouden alleen gewonden zijn gevallen onder de agenten en onder de demonstranten. Alipur was gearresteerd op basis van een beschuldiging door de veiligheidsdienst, NDS, van corrupte praktijken zoals afpersing van handelaren. Hij werd op afspraak van vicepresident Sarwar Danish, eveneens een Hazara, in vrijheid gesteld onder voorwaarde dat hij niet opnieuw de wet zou overtreden. Alipur is populair onder Hazara's aangezien zijn militie er voor zorgde dat Hazara veilig konden reizen via de hoofdverbindingsweg in de provincie Wardak door streken waar de Taliban actief was."

Er bestaat geen twijfel over verzoekers woonplaats en de datum van zijn vertrek uit Afghanistan. Gezien zijn afkomst, zijn positie en de situatie in zijn regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, moet hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Hij acht, ondergeschikt, een intern vestigingsalternatief niet mogelijk.

Tot slot wijst hij erop dat hij in geval van een terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Bovendien zou verzoeker een zodanige psychologische ontreddeking kennen bij een terugkeer dat hem dwingen terug te keren overeenstemt met een handeling die verboden is door artikel 3 van het EVRM.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker heeft gelogen over zijn leeftijd, wat de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantast. Verzoekers taskara kan zijn verklaringen niet verder ondersteunen, omwille van enerzijds het grote verschil tussen verzoekers voorgehouden leeftijd en de informatie van de leeftijdstest en anderzijds de geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten (Landeninformatie, stuk 16, nr. 8). Daarnaast wordt bevestigd dat verzoekers profiel van alleenstaande man in Afghanistan onvoldoende is voor de toekenning van een internationale bescherming. Verzoeker laat deze motieven ongemoeid in het verzoekschrift.

Wat het eigenlijke asielrelaas betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker de rekrutering bij de arbaki en het incident dat hij meemaakte in die context, niet heeft aangevoerd op het moment van zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 18, Fiche bureau MINTEH). Verzoekers betoog dat zich beperkt tot de algemene stelling dat hij steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd, klemmt met de concrete argumentatie in de bestreden beslissing. Zo kan verzoeker zo goed als geen uitleg geven over het conflict met de Kuchi. Het is bovendien hoogst opmerkelijk dat verzoeker werd opgedragen en vertrouwd om mee te werken aan de strijd tegen de Kuchi, terwijl zijn familie er in zijn dorp van werd beschuldigd te hebben samen gewerkt met de taliban en verzoeker verklaarde dat de Kuchi gewoon taliban zouden zijn. Verzoeker legt overigens wel degelijk tegenstrijdige verklaringen af over de periode die hij doorbracht bij de arbaki. Nog daargelaten het feit dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee verzoeker niet werd geconfronteerd, blijkt verzoeker hiermee wel degelijk te zijn geconfronteerd, zoals ook correct wordt weergegeven in de bestreden beslissing (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 16). Het betoog in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing al te makkelijk teruggrijpt naar het argument dat bepaalde gebeurtenissen in het geheugen gegrift zijn, mist feitelijke grondslag. Dit argument wordt niet teruggevonden in de bestreden beslissing, zodat evenmin moet worden geantwoord op verzoekers uiteenzetting over wetenschappelijke bevindingen hierover en over het onderscheid tussen traumatisch en niet-traumatisch geheugen als factor die in overweging dient te worden genomen wanneer een oordeel wordt geveld over mogelijke discrepanties in het asielrelaas. Verzoeker houdt vol dat hij alles heeft verteld. En al kan begrip worden opgebracht wanneer verzoeker moeite heeft om bepaalde herinneringen op te halen van zijn periode bij de arbaki na vele jaren, dit doet uiteraard geen afbreuk aan het feit dat verzoeker amper iets kon vertellen over zijn tijd bij de arbaki.

Bovendien moet de Raad een kanttekening maken bij de stelling in het verzoekschrift dat verzoeker na *“een reis van bijna twee jaar”* in België is aangekomen. Over zijn reisweg verklaarde verzoeker dat hij na de dood van zijn familie naar Iran ging om er te werken en er iets meer dan twee jaar verbleef (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 18, Fiche bureau MINTEH; CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 4, 22-23). Toen hij veel mensen van Iran naar Europa zag gaan, besliste verzoeker om een smokkelaar aan te spreken om hem mee te nemen, want hij dacht dat het een goede kans was voor hem (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 23).

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad over het feit dat het verzwijgen van een deel van het relaas op zich niet volstaat om internationale bescherming te weigeren, is niet relevant bij gebrek aan precedentenwerking.

Verzoeker vraagt om rekening te houden met verzoekers risicoprofiel, zonder te specificeren tot welke risicogroep verzoeker dan wel zou behoren. Waar verzoeker wat de veiligheidssituatie betreft nog poneert dat hij omwille van zijn etnische afkomst als Hazara behoort tot een groep die zich in een problematische situatie bevindt, merkt de Raad op dat dergelijke algemene stelling op zich niet toelaat om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming. Dit geldt des te meer omdat in de landeninformatie wordt weliswaar vermeldt dat Hazara zich, als derde etnische groep in Afghanistan, na de Pashtoen en Tadzjieken, zich als etnische en religieuze minderheid gediscrimineerd voelen door andere bevolkingsgroepen, maar dit element op zich niet bepalend is voor de uitkomst van de zaak.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de appreciatie van de Raad niet wijzigen. Verzoekers taskara werd hierboven al besproken. Daarnaast kunnen de taskara van zijn vader en grootvader hoogstens steun bieden voor de verklaringen over verzoekers herkomst, zijn familieleden en over hun herkomst. Deze elementen worden in deze stand van de procedure niet ter discussie gesteld.

Het feit dat verzoekers broer in 2014 uiteindelijk wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in België, doet tot slot niets af aan de vaststelling dat er geen geloof gehecht kon worden aan diens vluchtmotieven en evenmin aan verzoekers vluchtmotieven. Elk verzoek om internationale bescherming wordt op zijn eigen merites beoordeeld. Het loutere feit dat verzoekers broer, om redenen eigen aan zijn eigen verzoek, wel een status werd toegekend, is niet voldoende om in hoofde van verzoeker tot dezelfde beoordeling te komen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan voorgaande analyse. De informatie waarop verzoeker steunt is dezelfde of ligt in de lijn van de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. De informatie over de veiligheidssituatie van Hazara werd hierboven besproken. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers informatie in de eerste plaats betrekking heeft op bepaalde districten van provincies, maar niet op verzoekers provincie. In de tweede plaats, waar er sprake is over de provincie Wardak, bevestigt verzoekers informatie het volgende in verband met de algemene veiligheidssituatie: *“Na de arrestatie op 25 november 2018 van Abdul Ghani Alipur, leider van een Hazara militie, braken in Kaboel rellen uit waarbij politiecontroleposten werden aangevallen. Er zouden alleen gewonden zijn gevallen onder de agenten en onder de demonstranten. Alipur was gearresteerd op basis van een beschuldiging door de veiligheidsdienst, NDS, van corrupte praktijken zoals afpersing van handelaren. Hij werd op voorspraak van vicepresident Sarwar Danish, eveneens een Hazara, in vrijheid gesteld onder voorwaarde dat hij niet opnieuw de wet zou overtreden. Alipur is populair onder Hazara's aangezien zijn militie er voor zorgde dat Hazara veilig konden reizen via de hoofdverbindingsweg in de provincie Wardak door streken waar de Taliban actief was.”*. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Wardak in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP